

Pohod po dolini Triglavskih jezer (10.-11.09.2016)

V soboto, dne 10.9., se nas je "osem srčnih" že v zgodnjih jutranjih urah podalo z avtomobili proti Gorenjski, natančneje v Bohinj. Za turo smo si izbrali pohod okoli in po dolini Triglavskih jezer, z vzponi na bližnje vrhove Male Tičarice, Velike Zelnarice in Velikega Špičja.

Z vozili smo se povzpeli do parkirišča pri planini Blato (1.147 mnm), kjer smo po pripravah kar hitro izginili po oskrbovalni cesti v gozd. Nasuta cesta z drobnim kamenjem, podobna melišču, nas je dodobra ogrela, saj se je z mnogimi zdrsi na mestih kar strmo dvigovala proti planini Pri jezeru (1.453 mnm). Po slabi uri hoda se je pred nami odprla dolina s prečudovitim razgledom na kočo in jezerom v ozadju. Po hitrem okrepčilu in hlastanju po zraku smo krenili desno v smeri Planine Dedno polje (1.560 mnm). Tam so nas že pozdravljali kravji zvonci, katerih lastnice so se veselo pasle na gorski travi, osveženi z jutranjo roso. Pastirske koče so nas veselo vabile na štruklje, sir in kisl mleko, za kar si seveda nismo vzeli časa, saj nas je čakala še precej dolga pot. Planina Dedno polje je bila tudi zadnja točka, kjer bi si lahko pred planinskimi postojankami natočili pitno vodo, če bi le bilo pipo možno odpreti... zato prav lepa hvala vodniku Špehar Tomažu, ki je priporočal zadostne količine vode že za v nahrbtnik...

Sledila je dokaj pusta hoja po vročem soncu z rahlimi vzponi in spusti skozi ruševje in grmičevje, izmikanje in poskakovanje po kamnitih preprekah pa nas je nevede ob veselih pogovorih in šalah pripeljala do planine Ovčarija (1.660 mnm). Zaradi prečudovitega razgleda na oddaljene gore je zemljevid zahodnih Julijskih alp kar silil na plano in nam hitel razlagati bližnje in daljne vrhove na obzorju. Med kravami in biki smo zopet krenili v desno, proti sedlu Štapce (1.851 mnm), kjer smo po treh urah poti med okrepčilom uživali ob pogledu na Dvojno Triglavsko jezero. Nekoliko višje, se je za nami lepo videla pastirska Planina Ovčarija, v daljavi pred nami pa z zelenim vrhom Velika Zelnarica. Pojavile so se tudi že prve kosmate lepoticke... Planike..., katerih je bilo na pobočju Tičaric in Zelnaric vedno več in več. Pot nas je dalje vodila po zelo ozkih poteh, policah, po ostrem prepadnem grebenu nad Dolino sedmerih Triglavskih jezer na levi in nad strmimi melišči na desni. Globoko pod nami smo opazovali premikajoče se barvne pike, seveda so bili to pohodniki, ki so prav tako kot mi uživali v lepotah narave. Pred Kopico (2.213 mnm), kjer se je na travniku sredi gora mirno pasla čreda ovac, smo si naredili varnostne čelade, saj smo prečili pod navpično steno Kopice, s katere pogosto pada kamenje. Na srečo tokrat ni bilo nevarnosti.

Kmalu za vogalom sta nas pričakali Mala in Velika Zelnarica (2.320 mnm). Gledali in gledali smo jo kar doberšenj del poti, zato je prav odleglo, ko smo po šestih urah stopili na njen višji vrh. Pohiteti smo morali s slikanjem in žigosanjem, saj se je iz smeri našega očaka Triglava približevala ploha. Po melišču smo previdno sestopali z vrha gore in ob vznožju kmalu stopili na bolj urejeno pot za smer Zasavske koče na Prehodavcih. Seveda smo, kot na vsej poti, tudi tu naleteli na smerokaze, in prav nasmeh sem dobil na obraz, ko sem prebral "Prehodavci 1h" ..., no izkazalo se je, da temu ni bilo tako. S krči v nogi se je pot vlekla in vlekla, z opazovanjem in slikanjem lenih mirnih kozorogov na skalah ob poti, z oblačenjem v nepremočljiva oblačila ter ploho s sodro zadnjih 10 minut pred kočjo, je hoja trajala predolgo uro in 40 minut.

S Simonom sva v Zasavsko kočjo na Prehodavcih (2.071 mnm) vstopila po dobrih 8.ih urah kot zadnja iz naše skupine. Koča je bila nabito polna pohodnikov, tako tistih, ki jim je bila sobotno noč

namenjena za prenočišče, kot nas, ki smo jo uporabili samo za vedrenje. Seveda mokri, kot smo bili, smo se preoblekli, da ne bi izzivali podhladitve. Več kot potrebna in dobrodošla je bila okusna vroča kuhana hrana, ki nam je dala novih moči za nadaljevanje sestopa do Koče pri Triglavskih jezerih.

Torej, kmalu je ploha prešla našo lokacijo na Prehodavcih, zato smo vzeli pohodne palice v roke, pot pod noge in se pod modrim nebom brez oblakov podali, s Triglavom za hrbtom, v dolino. Pot nas je vodila po škrapljah, to so podolgovati žlebovi na površinah trdega apnenca katere z leti izdolbe tekoča voda, mimo drugega Rjavega jezera in tretjega Zelenega jezera do največjega med vsemi sedmimi, Velikega jezera oz. Ledvičke (1.830 mnm). Kljub spuščanju je bil zadnji, tehnično nezahteven del poti, kondicijsko kar naporen, ampak...

...sončna očala so že izgubljala svoj namen. Tudi sonce se je že poslavljalo za Velikim in Malim Špičjem. Zahodna prepadna stena Zalnarice, na naši levi, je še malo lovila zadnje sončne žarke, ko so nam pot v parih skokih presekali gamsi. Nepripravljeni smo iskali fotoaparate in telefone, in le redkim je uspelo ujeti zadnjega gamsa v objektiv. Veseli nadaljujemo pot, vendar ni trajalo dolgo. Pred nami se je pojavila še ena družina Gams. ;) Prečudovit, ponosen, mogočen, se nam je najpogumnejši med njimi počasi približeval in se na manj kot 10.ih metrih povzpел na skalo, kamor je prišel pozirati objektivom iz vseh strani in morda na tak način kaj »nafehtat«. Desno s poti smo na skalah opazili tudi dva svizca, ki sta se ležerno zlivala z okolico in nas opazovala iz varne razdalje. Ura je bila že 19:30, ko smo utrujeni prispeli na dvorišče Koče pri Triglavskih jezerih (1.685 mnm). Tu se nahaja tudi Dvojno jezero, torej peti in šesti po vrsti. Po druženju ob večerji in zvokih kitare, urejanju formalnosti za prenočevanje, osebnih opravilih in planih za naslednje jutro smo v sobi, eni prej drugi kasneje, zaspali.

Naslednje jutro so Toni, Marko in Simon že zgodaj zastavili pot na Veliko Špičje (2.398 mnm), ostali pa smo po zajtrku vsak po svoje nabirali moči za povratek na izhodišče. Po njihovi uspešni vrnitvi in nekaj skupnih slikanjih smo se odločili pot nadaljevati v smeri čez Prode do Planine Ovčarija (1.660 mnm), zato zadnjega, sedmega Črnega jezera, nismo videli. Ob poti smo opazovali stare, lesene, na kamenju stoječe, pastirske kočice, katere po dolgih in ostrih zimah molče kljubujejo zobu časa in čakajo da jih kdo obišče. Na razcepu smo se držali desno in po zelo prijetni vijugasti poti, skriti med visokimi stenami, dokaj hitro prispeli do Bregarjevega zavetišča na Planini Viševnik (1.615 mnm). Po kratkem predahu smo se poslovili od prijazne oskrbnice in se spustili v dolino do Planine pri Jezeru (1.453 mnm). Brez ustavljanja smo nadaljevali pot po dostavni cesti in po štirih urah prispeli do parkirišča, kjer smo prejšnji dan pustili avtomobila. Prihod domov je bil v nedeljo v poznih večernih urah, z izjemno lepimi, polno doživetimi spomini.

Z izjemno družbo.

Tomaž, Simon, lepa hvala.

Lepa hvala tudi Milanu, Toniju, Marku, Maji in Mojci.

Levstik Miha

17.09.2016